

**ROLUL EVIDENȚEI INFORMATIZATE ÎN COMBATEREA
TRAFICULUI CU BUNURI CULTURALE****THE ROLE OF THE DIGITAL INVENTORY IN THE FIGHT
AGAINST THE ILLEGAL TRAFFIC OF CULTURAL HERITAGE
OBJECTS**

Aurelia Duțu *

Abstract

We present the European laws and international conventions that Romania is a part of as well as a few aspects concerning Romanian laws issued before and after 1990 for the protection of national cultural heritage and the role that The Institute for Cultural Memory - cIMeC has in creating a digital inventory of the stolen mobile cultural objects. In June 2009 the inventory contains 210 objects, mainly archeology and art items. The article points the details of the new national digital inventory administered de cIMeC. In order to be in accord with the European partner institutions, the system was designed according to the international standard for describing art, antiques and antiquities (*Object ID*) created in 1999. The access to the national inventory will be allowed to museums, the police force and the customs service.

Key words: digital inventory, mobile cultural objects, illegal traffic, national cultural heritage

În ultimele decenii ale secolului al XX-lea traficul ilegal de bunuri culturale a devenit o afacere profitabilă, spre paguba proprietarului de drept, persoană fizică sau juridică. Pentru stoparea acestui fenomen au fost luate o serie de măsuri care se reflectă în legislația internațională și națională. O importantă reglementare legislativă internațională privind protejarea bunurilor culturale mobile a apărut în urma ratificării documentului intitulat *Convenția privind protecția bunurilor culturale în caz de conflict armat* (UNESCO, Haga, 14 mai 1954; ratificată la 21 martie 1958). Ulterior, necesitatea crescândă de a găsi soluții pentru stoparea actelor comisive sau omisive care pot duce la degradarea, distrugerea, pierderea, sustragerea sau exportul ilegal al acestora a determinat emiterea mai multor acte normative naționale și

* Institutul de Memorie Culturală - cIMeC.

europeene¹. Directiva 93/7/CEE a extins sfera de restituire a bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unor state și la obiectele aparținând categoriilor comune, dar care sunt susceptibile de a fi clasate în patrimoniul național. Această directivă stabilește totodată procedurile și instituțiile implicate în mecanismele de restituire. Convenția UNIDROIT (1995) are drept scop restituirea internațională a bunurilor culturale furate sau exportate ilegal, precum și facilitarea păstrării și ocrotirii patrimoniului cultural².

În România, înainte de 1989, protecția bunurilor culturale s-a făcut pe baza Decretului 724/23 din octombrie 1969 privind protejarea și păstrarea bunurilor de interes național, aprobat prin Legea 64/1969, care constituie un preambul la Legea 63/1974³. Potrivit Legii 64/1969, coordonarea întregii activități de pază și securitate era asigurată de către Direcția Patrimoniului Cultural Național, împreună cu servicii ale Ministerului de Interne. Comerțul sau donarea bunurilor culturale deținute de persoane fizice se putea efectua numai după 60 de zile de la informarea în scris a Oficiului pentru Patrimoniul Cultural Național. Acordarea avizului pentru scoaterea peste graniță a altor bunuri culturale decât cele ce făceau parte din patrimoniul cultural național intra în atribuțiile Comisiei Centrale de Stat a Patrimoniului Cultural Național. Categoriile de bunuri și criteriile de avizare a scoaterii lor peste graniță se stabilau prin decret prezidențial. Orice încercare sau înstrăinare ilegală se pedepsea cu închisoare de la 2 la 7 ani.

După apariția Legii din 1974 s-a pus accent pe inventarierea bunurilor, dar și pe conservarea și securitatea deplină a exponatelor⁴. Legea prevedea întocmirea unei evidențe centralizate și unitare pentru bunurile care fac parte din patrimoniul cultural național, acestea fiind supuse unui regim special de păstrare și conservare. Lipsa unor condiții adecvate de conservare constituia un motiv invocat pentru încălcarea gravă a dreptului de proprietate. Astfel, bunuri culturale care prezintau interes puteau fi trecute în proprietatea statului, prin decret prezidențial, la propunerea Comisiei Centrale de Stat a Patrimoniului Cultural Național și cu plata unor despăgubiri. Potrivit legii, evidența se întocmea pe baza declarațiilor și extraselor de inventar depuse de deținătorii bunurilor aflate în patrimoniul cultural național la care se adăugau descoperirile și achizițiile. Evidența conținea elementele de identificare, descriere și evaluare a fiecărui obiect. Bunurile din patrimoniul cultural național puteau fi trimise la expozițiile internaționale sau pentru efectuarea unor lucrări de restaurare, cu aprobarea Președintelui Republicii Socialiste România,

¹ O discuție asupra legislației internaționale privind protecția bunurilor culturale la I. Opriș, *Transmuseographia*, București, 2003, pp. 464-480 și *idem*, *Muzeosofia*, București, 2006, pp. 121-126.

² O listă a convențiilor internaționale privind protecția patrimoniului cultural la I. Opriș, *Transmuseographia*, București, 2003, p. 485-486.

³ Vezi o discuție asupra protecției patrimoniului cultural mobil în România la Anca Lăzărescu, *Reglementări în domeniul protecției patrimoniului cultural mobil - tradiții legislative și perspective pentru România*, în „Muzeul Național”, vol. 11, 1999, pp. 307-314.

⁴ V. Șt. Nițulescu, *Note privind legislația protejării patrimoniului cultural mobil din România în perioada 1946-1989*, în „Muzeul Național”, vol. 11, 1999, pp. 289-305.

la propunerea Consiliului Culturii și Educației Socialiste. Pentru exportul temporar al celoralte bunuri culturale era nevoie doar de avizul Comisiei Centrale de Stat a Patrimoniului Cultural Național. Decretul nr. 244 din 10/07/1978 asupra regimului metalelor prețioase și pietrelor prețioase prevedea constituirea tezaurului național, format din obiecte din metale prețioase, ținut în evidență Băncii Naționale a Republicii Socialiste România. Acordul pentru expunerea în muzee și expoziții a unor obiecte din metale prețioase, pietre prețioase și semiprețioase naturale, care făceau parte din tezaurul național, era dat printr-un decret prezidențial.

După decembrie 1989, profitându-se de un vid legislativ și de eliminarea controalelor vamale, a avut loc un adevărat exod al bunurilor culturale. Furturile de bunuri culturale aflate în colecțiile muzeale au înregistrat o creștere fără precedent, în cele mai multe cazuri recuperarea lor fiind imposibilă⁵. Decretul nr. 90 din 05/02/1990 privind înființarea și organizarea Comisiei Muzeelor și Colecțiilor a abrogat mai multe acte normative (Legea nr. 63 din 30.10.1974 și Decretul nr. 13/1975) care precizau instituțiile și sistemul de evidență a bunurilor culturale mobile înainte de 1989, precum și prevederile privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, categoriile de bunuri culturale care făceau parte din Patrimoniul Cultural Național sau care puteau fi scoase peste graniță, criteriile de achiziție și evaluare a bunurilor culturale etc. În același decret s-a aprobat înființarea Comisiei Muzeelor și Colecțiilor (cu rol de coordonator al activității de ocrotire și evidență a patrimoniului mobil), numindu-l ca șef al acestei comisii pe reputatul și regretatul muzeolog Radu Florescu. Ordonanța nr. 27 din 26.08.1992 cuprindea unele măsuri pentru protecția patrimoniului cultural național printre care și norme privind vânzarea bunurilor culturale în magazinele, anticariatele, consignațiile, galerile care trebuiau să aibă în prealabil aviz de funcționare emis de Ministerul Culturii. Scoaterea din țară a obiectelor se făcea pe baza unei adeverințe eliberate de Oficiul local de patrimoniu. Pentru obiectele deținute de muzeu, colecții, biblioteci exportul putea fi doar temporar și cu aprobarea Comisiei Muzeelor și Colecțiilor. Ordonanța nr. 68 din 26/08/1994 (care abroga Decretul nr. 90 din 05.02.1990) avea drept scop protejarea patrimoniului cultural național cuprinzând definirea noțiunilor de patrimoniu, norme privind clasarea bunurilor culturale mobile și obligațiile deținătorilor. Se stabilea ca responsabilitate a Direcțiilor județene de cultură avizarea exportului bunurilor culturale mobile comune, eliberând, pe bază de expertiză, certificatul de export definitiv sau, după caz, certificatul de export temporar. O reglementare importantă a acestei ordonanțe prevedea instituirea de către Ministerul Culturii a Registrului național al bunurilor culturale mobile dispărute, distruse sau furate. Completări ale legislației de patrimoniu au survenit în urma aplicării Ordinului nr. 1284 din 12.11.1996 care cuprindea normele metodologice privind criteriile unice de clasare a bunurilor culturale care fac parte din patrimoniul cultural național și metodologia de eliberare a certificatelor de export. Prin prevederile legii

⁵ I. Opris, *op.cit*, pp. 490-508.

79/1993 are loc aderarea României la *Convenția asupra măsurilor ce urmează a fi luate pentru interzicerea și împiedicarea operațiunilor ilicite de import, export și transfer de proprietate al bunurilor culturale*, adoptată la Conferința UNESCO de la Paris din anul 1970. Dintre prevederile legii 79/1993 remarcăm: desemnarea bunurilor culturale ce intră sub incidența acestei legi, definirea exportului ilegal de bunuri culturale, instituirea unor servicii culturale responsabile cu prevenirea și combarea exportului ilicit, instituirea unui certificat special pentru export și dezvoltarea evidenței bunurilor culturale prin realizarea și actualizarea unui inventar național, care furniza lista bunurilor culturale importante - publice și private - al căror export ar constitui o sărăcire sensibilă a patrimoniului cultural național⁶.

România, ca semnatar al convențiilor internaționale, a emis mai multe acte normative care reglementează exportul, dar și restituirea de bunuri furate. Potrivit Legii 182 din 2000 (republicată în 2008), un bun cultural poate ieși din România doar pe baza unui certificat de export. Acesta este emis de către Direcția județeană de cultură, pe baza unui raport de expertiză semnat de un expert acreditat de Ministerul Culturii Cultelor și Patrimoniul Național (MCCPN). O excepție o constituie bunurile de artă și etnografie ale căror autori sunt în viață. Potrivit legii, părăsirea ilegală a teritoriului unui stat membru al Uniunii Europene desemnează, după caz:

- a). ieșirea unui bun cultural de pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, cu încălcarea legislației acestui stat în materie de protecție a bunurilor culturale;
- b). nerevenirea la sfârșitul unui export temporar legal.

Dacă în cadrul unei urmări penale, efectuate în condițiile legii, sunt descoperite indicii că un bun cultural, care se găsește pe teritoriul statului român, a părăsit ilegal teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție notifică statului interesat, conform Legii nr. 302/2004, privind cooperarea judiciară. Statul membru al Uniunii Europene, proprietar al bunului cultural, are dreptul de a verifica dacă bunul respectiv este deținut ilegal, în termen de două luni de la data notificării. MCCPN ia măsuri pentru restituirea către statul reclamant a bunului cultural care a părăsit ilegal teritoriul acestuia, precum și pentru efectuarea de către statul reclamant a plății despăgubirilor acordate de instanța de judecată posesorului sau deținătorului de bună-credință, precum și instituției specializate care a efectuat cheltuielile privind conservarea bunului cultural.

Convențiile internaționale ale căror semnatar este și România prevăd ca orice cerere de restituire a unui export ilegal să fie făcută în termen de 3 ani de la data la care solicitantul a cunoscut adresa și identitatea posesorului și într-un termen de 50 de ani de la data furtului (termenul de 50 ani nu este extins dacă bunul cultural face parte integrantă dintr-un monument/sit arheologic identificat sau dintr-o colecție publică). Potrivit reglementărilor convenției UNIDROIT (1995)

⁶ S. Nistor, *Protecția patrimoniului cultural în România*, București, 2002, pp. 226-234.

fiecare stat semnatar poate solicita forului judecătoresc sau instituției competente din alt stat să decidă înapoierea bunului cultural exportat ilegal.

Elementele de identificare ale bunului cultural furat sunt transmise instituțiilor precum Autoritatea Vamală, Poliția de Frontieră (pentru împiedicarea ieșirii bunurilor culturale mobile din țară), MCCPN și Interpol. De la MCCPN informația este retransmisă direcțiilor județene pentru cultură și către Institutul de Memorie Culturală - cIMeC, care, conform legii, administrează baza de date numită *Registrul bunurilor culturale distruse, furate, dispărute sau exportate ilegal*. Prin apariția Ordinului Ministerului Culturii și Cultelor nr. 2044 din 09.05.2001, evidența informatizată la nivel național a bunurilor furate a căpătat suportul legal și a dus la o mai bună conlucrare a instituțiilor abilitate din România. Potrivit reglementărilor cuprinse în acest Ordin, înscrierea unui bun cultural furat în *Registru* se realizează ca urmare a solicitării în scris de către deținătorul păgubit, prin depunerea la secretariatul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor (CNMC) a unui dosar cuprinzând un referat privind condițiile distrugerii, furtului, dispariției sau exportului ilegal, fișa bunului și fotografia acestuia. Ulterior, bunul cultural va primi un cod unic de identificare și va fi înscris în acest registru. În cazul recuperării unui bun cultural furat, dispărut sau exportat ilegal, acesta va fi radiat din *Registru*, cu mențiunea datei și a condițiilor recuperării, codul unic rămânând nealocat. cIMeC are obligația de a asigura administrarea bazei de date și de a răspunde solicitărilor de informații primite prin secretariatul Comisiei Naționale a Muzeelor. Formatul Registrului și Fișa bunului cultural dispărut sunt reglementate prin același Ordin. Completarea datelor în acest registru s-a făcut începând cu anul 2005, ca urmare a reglementării Legii nr. 105 din 2004.

Din analiza *Registrului bunurilor culturale distruse, furate, dispărute sau exportate ilegal* păstrat la cIMeC rezultă următoarea proveniență a obiectelor declarate furate (210 înregistrări):

- instituții ecclaziastice (73 exemplare),
- muzei (71 exemplare),
- persoane fizice (44 exemplare),
- universități (16 exemplare),
- braconaj arheologic (6 exemplare).

Așa cum reiese din statistica prezentată, cele mai vulnerabile sunt instituțiile ecclaziastice a căror preocupare pentru securitatea bunurilor culturale deținute este de cele mai multe ori insuficientă. Deosebit de gravă este și lipsa unor inventare minimale care, în cazul dispariției bunurilor culturale mobile, să ofere posibilitatea recunoașterii acestora, atât pe piața internă de antichități, dar și de către autoritățile vamale. S-a constatat că există tendință ca unele obiecte să fie furate ca urmare a unei comenzi. De pildă, din bisericile catolice din Transilvania au fost furate diverse statuete reprezentând îngerii, deoarece pe piața internațională de antichități acestea erau extrem de solicitate.

În privința categoriilor de patrimoniu, statistica întocmită pe baza datelor aflate în *Registrul bunurilor culturale distruse, furate, dispărute sau exportate ilegal* arată următoarele:

- artă plastică (101 exemplare),
- artă decorativă (31 exemplare),
- arheologie (56 exemplare),
- documente (3 exemplare),
- istorie (19 exemplare).

Într-o statistică a Inspectoratului General de Poliție se arată că până în 2005 s-au furat 1.685 de obiecte de la deținători precum: biserici (cele mai multe, cca. 36% din totalul obiectelor furate), mănăstiri, cimitire, protoierii, colecții particulare și anticariate. Dintre acestea, 420 reprezintă bunuri culturale date în urmărire internațională însă fotografii au doar 250 de obiecte⁷.

Bunurile culturale supuse traficului ilegal pot circula în ambele sensuri existând posibilitatea intrării pe teritoriul României a unor obiecte furate din alte țări. Conform prevederilor legale cIMeC administrează și evidența bunurilor culturale dispărute din alte țări. Informațiile venite de la INTERPOL sunt aduse la cunoștința instituțiilor abilitate din țările semnatare a acordurilor de restituire. Astfel, în evidență cIMeC sunt fișe de obiecte dispărute din Grecia, Republica Moldova, Peru, Italia, Elveția, Rusia etc. care pot fi consultate de instituțiile implicate în operațiunile de recuperare și restituire a bunurilor culturale.

În scopul conservării patrimoniului cultural mobil a fost extinsă categoria bunurilor protejate, de la cele aflate în inventarul bunurilor mobile clasate în Patrimoniul Cultural Național, la cele susceptibile de a fi clasate. Până în prezent (iunie 2009) au fost clasate în categoriile Tezaur și Fond peste 19.000 bunuri culturale din următoarele domenii:

Artă plastică	2.815
Artă decorativă	1.668
Arheologie	3.094
Artă plastică	2.815
Carte veche	190
Documente	357
Etnografie	3.491
Istorie (militară sau memorială)	606
Medalistică	311
Numismatică	3.413

⁷ Ministerul Culturii și Cultelor. Secretariatul de Stat pentru Culte, *Bazele muzeologiei și conservării preventive a patrimoniului național cultural religios*, Iași, 2005, p. 207.

Ştiințele naturii	2.810
Ştiință și tehnica	253
TOTAL	19.008

Cele mai multe bunuri culturale clasate sunt păstrate în colecțiile publice aşa cum o demonstrează statistică întocmită pe deținători:

Tip deținător	Nr. instituții	Procent (%)
Colecții publice (instituții muzeale, direcții județene pentru cultură*, biblioteci, Academia Română, Societăți Comerciale SA)	145	89,5
Colecții particulare (persoane fizice, Societăți Comerciale SRL)	9	5,5
Colecții ecclaziastice	8	5
TOTAL DEȚINĂTORI	162	100

*- bunurile culturale clasate de direcțiile județene sunt în prezent în litigiu, fiind reținute de autoritățile vamale sub acuzația de trafic ilegal.

Datele de identificare a bunurilor clasate în Patrimoniul Cultural Național sunt în evidență informatizată gestionată de cIMeC și pot fi accesate pe Internet la adresa <http://clasate.cimec.ro/>.

Un standard internațional de identificare a bunurilor culturale mobile a fost întocmit în anul 1999, fiind cunoscut sub denumirea de *Object ID*⁸. Acesta este promovat și utilizat de către instituții, care se ocupă cu combaterea traficului ilegal cu bunuri culturale mobile precum: FBI, Scotland Yard și Interpol, dar și de către muzei, instituții care au ca activitate comerțul de artă și companii de asigurări. În România standardul internațional de identificare a bunurilor culturale mobile (*Object ID*) a fost promovat de către cIMeC și va fi folosit în evidența obiectelor de patrimoniu furate.

Standard internațional de identificare a bunurilor de artă, anticariat și antichități - Object ID

1.0 Categoriile de informații de identificare a obiectelor

1.1 Fotografiile

Fotografiile sunt de importanță vitală pentru identificarea și recuperarea obiectelor furate. Trebuie obținute imagini generale, dar și prim planuri ale inscripțiilor, marcajelor, deteriorărilor și reparațiilor.

⁸ Mai multe detalii pot fi găsite la adresa WEB: <http://www.cimec.ro/Metodologice/object-id/Object-ID.htm>

1.2 Tipul de obiect

Tipul de obiect este un termen sau expresie descriptivă scurtă care descrie obiectul (ex: mască, războinic sau podoabă pentru ureche). Când se implementează Identificarea Obiectului pe un sistem automat se recomandă ca aceste informații să poată fi regăsite pe minimum două niveluri (de exemplu, **Nivelul 1**: ceramică, **Nivelul 2**: vas de ceramică pe care este pictat un cap).

1.3 Măsurători

Mărimea și/sau greutatea unui obiect, inclusiv unitatea de măsură (de ex: 30,5 cm X 30,5 cm X 76 cm).

1.4 Materiale și tehnici

Materialele, tehniciile de fabricație, procesele sau metodele folosite pentru a realiza obiectul.

1.5 Inscriptiile și marcajele

Identificarea marcajelor sau a inscripțiilor găsite sau aplicate pe obiect (de ex: o semnătură, dedicație, titlu, marcaje ale producătorului, marcaje de puritate, mărci de proprietate).

1.6 Data sau perioada

Indicarea vechimii obiectului. Poate fi o dată sau un interval de date (de ex: 1872, 1527-1580) sau o perioadă culturală (de ex., epoca bronzului târziu).

1.7 Producătorul

Numele sau denumirea producătorului unui obiect. Acesta poate fi o persoană cunoscută (de ex: Thomas Tompion), o companie (de ex: Tiffany), sau un grup cultural (de ex: Hopi).

1.8 Subiectul

Ceea ce se înfățișează sau se reprezintă (de ex: un peisaj, o luptă, o femeie ținând în brațe un copil).

1.9 Titlul

Titlul atribuit unui obiect, în momentul creării lui sau ulterior (de ex: Țipătul).

1.10 Trăsături distinctive

Orice caracteristici ale obiectului care l-ar putea identifica în unicitatea lui (de ex: deteriorare, reparații sau defecte introduce în timpul procesului de producție-fabricație).

1.11 Descriere

Descrierea unui obiect printr-un text concis, folosind informațiile din categoriile de mai sus. Poate cuprinde orice informații suplimentare care pot ajuta la identificarea obiectului (de ex: culoarea și forma obiectului, locul unde a fost făcut obiectul).

2.0 Categorii suplimentare recomandate

Cinci categorii de informații care nu au fost selectate pentru identificarea obiectului pentru că nu a existat un consens clar în favoarea includerii lor au fost, totuși, considerate importante de marea majoritate a persoanelor interviewate în cel puțin patru din cele șase comunități aflate în atenție. Se recomandă ca cei ce realizează sisteme automate de documentație să aibă în vedere includerea acestor categorii.

2.1 Numărul de identificare a obiectului

Un identificator numeric sau alfanumeric, care se folosește în multe muzeu (uneori aplicat chiar obiectului).

2.2 Materiale scrise legate de obiect

Trimiterele, inclusiv citatele, la alte materiale scrise legate de obiect (de ex: cataloge publicate, articole, rapoarte despre starea obiectului).

2.3 Locul de origine/descoperire

Locul unde își are originea un obiect și/sau locul de descoperire (de ex: locul unde a fost făcut sau sănțierul/situl arheologic unde a fost descoperit).

2.4 Referire la obiecte legate între ele

Indicația că un obiect are legătură cu un anumit număr de alte obiecte (de ex: unul dintr-o pereche, o piesă dintr-un serviciu de masă).

2.5 Data întocmirii

Data când s-a întocmit descrierea obiectului.

Sub auspiciile unui proiect PHARE, Ministerul Culturii și Agenția de Integrare Europeană și Dezvoltare Economică din Austria au derulat în anul 2008 un ciclu de seminarii și ateliere de lucru pe teme legate de protecția bunurilor culturale, la care au participat specialiști din muzeu, direcții județe, polițiști, vameși și reprezentați ai altor instituții, cu lectori din România și alte state membre UE. Discuțiile s-au axat pe următoarele componente tematice: identificarea și clasarea (clasificarea) bunurilor culturale mobile, legislația primară și secundară în domeniul protecției patrimoniului cultural mobil, comerț și export ilegal, furt, distrugere și falsificarea bunurilor culturale mobile, rolul autorităților și instituțiilor relevante implicate și modalități de cooperare interinstituțională⁹. În cadrul acestui proiect, după depășirea nivelului consultativ, s-a trecut la realizarea unui sistem informatic (finanțat din fonduri PHARE), denumit, *Sistemul integrat de gestiune a informațiilor pentru protecția patrimoniului cultural mobil (SMI-BC)* ce constă într-un amplu sistem de gestiune a bazelor de date, concepute ca o aplicație WEB, aflat în prezent în lucru. Acest sistem informatic este realizat de către o firmă

⁹ Manual - colecție de materiale de referință, CD-Rom cu materiale redactate de către Echipa de Twinning a proiectului de Twinning PHARE 2006/018-147.03.19.01, MCC, București, Septembrie 2008.

specializată în programare, sub asistența cIMeC și se preconizează a fi finalizat în anul 2010. Sistemul va cuprinde și evidența informatizată aferentă MCCPN și direcțiilor județene de cultură privind Registrul bunurilor furate, Catalogul Patrimoniului Cultural Național Mobil, documentația necesară clasării și exportului de bunuri culturale, care vor fi accesate în comun de instituțiile abilitate, în funcție de atribuții, permîțând în viitor o mai bună conlucrare în vederea eliminării comerșului ilicit cu bunuri culturale. La proiectarea sistemului s-a ținut cont de compatibilitatea cu evidențele europene fiind utilizat standardul internațional de identificare a bunurilor culturale mobile întocmit în anul 1999 (*Object ID*). Muzeele au posibilitatea de a introduce în această aplicație inventarul bunurilor culturale aflate în administrare, accesul la date urmând să se facă pe bază de parolă.

Noul sistem oferă posibilitatea unei mai bune și rapide comunicări permitînd economisirea timpului alocat gestionării și introducerii datelor în baza de date. O actualizare a informațiilor se propagă rapid în sistem și este accesibilă și celorlalte instituții partenere. Totodată se elimină practica introducerii pe suport electronic a acelorași informații de mai multe ori. În prezent, pentru evidența bunurilor culturale clasate caracteristicile obiectului sunt introduse pe calculator de patru ori:

- la muzeu, în evidența informatizată generală;
 - la muzeu, pentru dosarul de propunerii de clasare, care este depus la MCCPN (în cazul în care evidența informatizată nu s-a făcut prin aplicația DOCPAT, prin care o mare parte din informații sunt preluate automat);
 - la MCCPN, unde, în cazul în care obiectul este clasat de către Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor (CNMC), caracteristicile generale sunt introduse pe suport electronic pentru întocmirea ordinului de ministru și a certificatului de bun mobil clasat.
 - la cIMeC unde, în cazul în care muzeul nu a depus documentația și pe suport digital, informațiile aflate în fișă standard a obiectului clasat sunt iarăși introduse într-o bază de date.
- Noul sistem presupune ca datele de identificare și descriere ale obiectului să fie introduse în evidența informatizată, care la întocmirea documentației va prelua automat informațiile necesare. În sistem se va regăsi evidența bunurilor clasate, dar și a inventarului muzeal care, în general, conține bunuri susceptibile de a fi clasate. Documentația bunului cultural propus spre clasare va putea fi accesată de către secretariatul CNMC pentru a fi verificată în momentul primirii cererii de clasare. Datele aflate deja pe suport electronic vor fi preluate automat pentru întocmirea procesului verbal al ședinței CNMC, a ordinului ministrului MCCPN și a certificatului de clasare, fiind eliminate eventualele erori de tastare, care pot să apară în urma reintroducerii de mai multe ori ale acelorași informații. Datele din fișa obiectelor clasate vor putea fi accesate de cIMeC pentru întocmirea Catalogului Patrimoniului Cultural Național Mobil, disponibil pe pagina proprie de

Internet (www.cimec.ro). Filtrarea accesului la anumite tipuri de date se va face prin intermediul parolelor de acces, cu diferite drepturi: vizualizare, actualizare - cu diferite grade de detaliere. Securitatea informațiilor este asigurată prin amplasarea serverelor într-o unitate militară specializată, cu salvare automată, constantă, a datelor. Principalii beneficiari ai noului sistem sunt: MCCPN, Direcțiile județene de cultură, Inspectoratul General al Poliției Române, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și Autoritatea Națională a Vămilor¹⁰.

Statisticile întocmite până în prezent arată că în ultimile două decenii traficul ilegal cu bunuri culturale a crescut exponențial în țara noastră, succesele înregistrate în direcția combaterii acestui fenomen fiind răzlețe. Aderarea României la Uniunea Europeană în anul 2007 s-a concretizat și prin armonizarea legislației culturale, fiind subliniată necesitatea unei strânsse colaborări între instituțiile locale și internaționale a căror îndatorire este protejarea patrimoniului cultural. În acest context, rolul evidenței informatizate, care prin noul sistem proiectat, va avea o acoperire națională, se dovedește a fi deosebit de important acționând ca un liant în vederea unei mai bune coordonări a instituțiilor românești și europene implicate în combaterea traficului ilegal cu bunuri culturale de patrimoniu.

¹⁰ *Ibidem.*